

- napačna uporaba prava in pomanjkljiva obrazložitev, saj je Sodišče za uslužbence štelo, da je bil odškodninski zahtevek vložen pravočasno, in trdilo, da je odločitev v zvezi z uvedbo disciplinskega postopka pomenila kršitev domneve nedolžnosti;
- kršitev prava Skupnosti, napačna uporaba prava in pomanjkljiva obrazložitev, saj Sodišče za uslužbence ni uporabilo pravnega merila, v skladu s katerim se zahteva „dovolj resna kršitev“, in ni pojasnilo, zakaj se je bilo v tem primeru treba oddaljiti od obstoječe sodne prakse;
- kršitev člena 24 Kadrovskih predpisov in pomanjkljiva obrazložitev, saj je Sodišče za uslužbence menilo, da mora OPI takoj pomagati toženi stranki, brez predhodne preiskave in pred iztekom štirih mesecev, določenih v navedenem členu za odgovor na zahtevo;
- Očitno napačna uporaba prava in napačna obrazložitev, saj je Sodišče za uslužbence ugotovilo, da je Komisija, prvič, odgovorna za domnevno uhajanje podatkov v medije, in, drugič, je napačno uvedlo disciplinski postopek;
- Kršitev načela sorazmernosti in napačna uporaba prava s tem ko je Sodišče za uslužbence priznalo, za nepremožnjsko škodo, ki jo je utrpela tožena stranka, odškodnino v višini 90 000,00 EUR.

Tožba, vložena 23. julija 2010 – Groupe Partouche proti Komisiji

(Zadeva T-315/10)

(2010/C 274/39)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: Groupe Partouche SA (Pariz, Francija) (zastopnik: J.-J. Sebag, odvetnik)

Tožena stranka: Evropska komisija

Predloga tožeče stranke

- Razveljavi naj se sklep Komisije o nenasprotovanju;
- Komisiji naj se naloži plačilo vseh stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka s to tožbo predlaga razglasitev ničnosti sklepa Komisije C(2010) 3333 z dne 21. maja 2010, s katerim je za združljivo s skupnim trgov in Sporazumom o Evropskem gospodarskem prostoru razglašena predlagana koncentracija, s katero bi družba Française des Jeux in skupina Groupe Lucien Barrière pridobili skupni nadzor nad podjetjem Newco, ki naj bi razvilo in upravljalo internetno stran za poker v Franciji.

Tožeča stranka v utemeljitev tožbe trdi, da bi morala Komisija preizkus zadevne koncentracije predložiti Francoski republiki glede na njen morebiten znaten vpliv na konkurenco v Franciji na zadevnem trgu.

Tožba, vložena 23. julija 2010 – HIM proti Komisiji

(Zadeva T-316/10)

(2010/C 274/40)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: Health Information Management (HIM) (Bruselj, Belgija) (zastopnik: P. Zeegers, odvetnik)

Tožena stranka: Evropska komisija

Predlogi tožeče stranke

- Ta tožba naj se razglasi za dopustno in utemeljeno, zato naj se

— Evropski komisiji naloži plačilo zneska 11 821,35 EUR, povečanega za zamudne obresti po zakoniti obrestni meri, ki velja v Belgiji, od 16. junija 2010;

— Evropski komisiji naj se naloži plačilo vseh stroškov, vključno z izdatki, ta znesek pa je bil začasno določen na 5 000 EUR.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka s to tožbo, ki temelji na arbitražni klavzuli, Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj ugotovi, da za potrebe izračuna splošnih stroškov tožeče stranke, ki jih mora nositi Komisija (v okviru pogodb, sklenjenih v posebnem programu eTen), in sicer dela splošnih stroškov, ki jih je mogoče povezati s storitvami osebja, ki je delalo na projektu, podizvajalcev ni treba šteti med osebje tožeče stranke, ker naj ti podizvajalci ne bi ustvarjali nobenih splošnih stroškov za tožečo stranko. Stroški za podizvajalce naj zato ne bi smeli biti vključeni v skupni znesek stroškov za osebje, s katerim se deli skupni znesek splošnih stroškov, da bi se izračunal imenovalca, ki ga je treba uporabiti za izračun odstotnega deleža upravičenih splošnih stroškov.

Tožeča stranka v utemeljitev tožbe trdi, da če stroški za podizvajalce niso del upravičenih stroškov za osebje, dejstvo, da se podizvajalci pri izračunu zneska skupnih stroškov osebja, ki ga je treba uporabiti za izračun odstotnega deleža upravičenih splošnih stroškov, štejejo za osebje tožeče stranke, povzroči protislovje.

Poleg tega naj bi dejstvo, da se podizvajalci štejejo za osebje tožeče stranke, škodovalo tožeči stranki, saj naj bi ta metoda povzročila povečanje imenovalca in zato sorazmerno zmanjšanje odstotnega deleža upravičenih splošnih stroškov.

Tožba, vložena 11. avgusta 2010 – Van Parys proti Komisiji

(Zadeva T-324/10)

(2010/C 274/41)

Jezik postopka: nizozemščina

Stranki

Tožeča stranka: Léon Van Parys NV (Antwerpen, Belgija) (zastopnika: P. Vlaemminck in A. Hubert, odvetnika)

Tožena stranka: Evropska komisija

Predloga tožeče stranke

— Razglasitev ničnosti sklepa Komisije z dne 6. maja 2010 v zadevi REC 07/07 s katerim je bilo ugotovljeno, da je v tem specifičnem primeru naknadna vknjižba uvoznih dajatev upravičena in da je oprostitev plačila teh dajatev v razmerju do enega dolžnika upravičena, v razmerju do drugega pa ne;

— naložitev plačila stroškov Komisiji.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka in njen carinski zastopnik naj bi carinskim organom v Antwerpnu v obdobju od 22. junija 1998 do 8. novembra 1999 predložila ponarejena španska AGRIM-dovoljenja za uvoz banan iz Ekvadorja. Posledično naj bi se neupravičeno zahtevalo uporabo tarifnega preferenciala.

Vsa domnevno ponarejena španska dovoljenja, ki so bila povod za izterjavo, je tožeča stranka pridobila od portugalskega posrednika v funkciji davčnega zastopnika, s katerim je italijanska hčerinska družba tožeče stranke že vrsto let trgovala za odkup španskih in portugalskih dovoljenj.

Belgijska uprava za carine in trošarine je pri Evropski Komisiji podala zahtevo za opustitev izterjave in/ali oprostitve naknadne izterjave dajatev. Evropska Komisija je v zvezi z uvozom v letu 1999 sprejela zavrnilni sklep, zoper katerega je tožeča stranka vložila ničnostno tožbo.

V podporo svoji ničnostni tožbi zoper navedeni sklep se tožeča stranka sklicuje na šest tožbenih razlogov.

Najprej očita kršitev člena 239 Carinskega zakonika Skupnosti, Uredbe (EGS) št. 1442/93 in Uredbe (ES) št. 2362/98 ter priznanih trgovskih uzanc, kot jih je opisala WTO. Komisija naj bi kršila določbe, ki so dopuščale pridobitev uporabnih dovoljenj po metodi nakupa, kot se jo je posluževala tožeča stranka, s tem da je napačno odločila, da je tožeča stranka ravnala malomarno.